

A szegény ember szolgája

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, ott ahol a jeget megaszalták, volt egyszer egy nádszál. Annak a végén volt egy zsúpszál, annak a végén egy cérnaszál és azon egy tű. A tű végén egy szoknya, a szoknyának volt kilencvenkileny ezer ránca, és mindegyik ránokban volt egy tű. Aki ezt a mesét nem fogja tátott szájjal hallgatni, annak a nyakát minden tetű rágni fogja az éjszaka.

Volt egyszer egy szegény ember, aki nagyon jószívű volt. Egy magas parton lakott, és az alamizsnát, amit a koldusoknak szánt, kitette a part oldalába, hogy a szegényeknek ne kelljen oda fölmászni. Egyszer arra járt az ördög. Nagyon éhes volt, megette a szegények előtt az alamizsnát. Mikor visszament a pokolba, a társai már tudták, mit csinált, és visszazavarták, hogy szolgálja vissza ezerszeresen a szegény embernek az alamizsna árát. Az ördög el is ment az emberhez, és mondta neki, hogy fogadja meg őt szolgának. A szegény ember azt mondta, hogy nincs pénze neki szolgát fizetni, és magának sincs munkája. De az ördög azt mondta, hogy ő neki nem kell fizetés, ő eldolgozik azért is, amit megesszik. Aztán ott is maradt a szegény embernél.

A szegény ember szomszédságában volt egy gazdag úr, de ez nagyon zsugori volt. A szolga egyszer elküdte hozzá a szegény embert, hogy vállalja el tőle az aratást. Úgy alkudjon meg vele, hogy nem kell neki több rész, mint amit a szolgája egyszerre el bír vinni egy zsákban. Az úr mindjárt neki is adta az aratást, mikor megtudta, hogy milyen kevés bért kell érte fizetni. Mikor a szegény ember hazament, a szolga azt mondta neki, hogy ne fogadjon aratókat, majd ő learatja mind. Eljött az aratás. A szolga kiment aratni. De egész nap nem aratott semmit, és amikor a szegény ember felesége kivitte neki az ebédet, a fa alatt aludt. Megette az ebédet és újra lefeküdt. Az asszony hazament és elmondta az urának, hogy a szolga még semmit sem aratott, és ebéd után újból lefeküdt. Nagyon meg voltak ijedve, hogy a gazdag úr föl fogja őket akasztani. Mikor az asszony a vacsorát vitte ki, akkor is aludt még a szolga. A szegény asszony még jobban megijedt.

Mikor a szegény asszony elment, a szolga fölkelt, elkezdett sétálni és mondogatta: „Kessed, messed, áll a lép.” Amint ezt kimondta, minden ördög ott termett a pokolból, és reggelre minden szál gabonát learattak, és keresztbe is raktak. Mikor a szegény asszony másnap kivitte a reggelit, majd hanyatt esett ijedtibe, hogy ugyan hogyan tudta ez egyedül elvégezni ezt a munkát. Reggeli

után hazament a szolga is, és azt mondta az asszonynak, hogy az egész faluból kérje kölcsön a ponyvákat. Az asszony úgy is tett, összehordta a ponyvákat, a szolga meg varrt egy zsákot belőlük. Eljött a cséplés ideje. A szolga odavitte a zsákot, és minden gabonát belerázott abba az egy zsákba, és a zsák még akkor sem volt tele. Fölvette a vállára és elvitte a szegény emberhez. Az úr szörnyen megharagudott, és meg akarta bosszulni a szegény embert. Magához hívatta és azt mondta neki:

– Itt van ez a nagy erdő. Ha ez reggelre mind ki nem lesz vágva és ölbe rakva, akkor felakasztatlak!

A szegény ember hazament és nagy szomorúan elpanaszolta a szolgának, mit kíván megint tőle a zsugori úr. De a szolga azt mondta, hogy csak feküdjön le nyugodtan, majd ő elintéz mindent. Este kiment a szolga az erdőbe, és megint elkezdte: „Kessed, messed, áll a lé.” Erre odamentek az ördögök megint, és reggelre minden fa ki volt vágva és ölbe rakva. Az úr, mikor reggel kinézett az ablakon és látta, hogy minden rendben van, majd a guta ütötte meg mérgében. Törte a fejét, hogyan tudná a szegény embert megbosszulni. Elhívatta magához, és azt mondta neki, hogy ha nem viszi őt a pokolba, lefejezteti.

A szegény ember hazament, és megint elpanaszolta a szolgának, hogy mit kíván tőle a zsugori úr. A szolga azt mondta, hogy ne féljen semmit, majd ő úgy elviszi, hogy vissza se jön soha. Aztán elmondta a gazdának, hogy ki ő, és hogy ő azért jött ide szolgálni, mert egyszer megette a szegények elől az alamizsnát, és a társai a pokolból kizavarták, hogy szolgálja vissza ezerszeresen a szegény embernek.

Reggel odaállítottak az úr lakása elé kocsival. Az úr fölült, a gazda hátra állt, és a szolga a lovak közé csördített. Útközben a gazdának leesett a kalapja a fejről. Odaszólt a szolgának, hogy álljon meg, mert fölveszi. De a szolga azt mondta, hogy ne szálljon le, mert csak egy hét múlva érne a kalapjához, annyira gyorsan mennek. Odaértek a pokol kapujához. Az ördögök lekapták az úrt a kocsiról, és hiába könyörgött, beletették a tüzes kemencébe. A szolga elbúcsúzott a gazdától, az meg visszafordult, és – pedig jó gyorsan ment – kéthetire ért csak a kalapjához. Mikor hazaért, eladta a sok gabonát, és többé soha szegény nem volt, élt boldogan, míg meg nem halt. Itt a vége, szaladj el véle!